Pregaria.cat

Entrada

L’ofici de viure

Per LauraR el dj., 02/10/2025 - 08:00

Estem a l'inici d'un nou curs. D'una banda, no sabem què ens portarà aquest nou període. D'altra banda, segurament tenim previstos uns objectius bons: un pas més en els estudis a l'escola o la universitat; l'inici de la vida professional o d'un voluntariat; mantenir les responsabilitats adquirides; una estada a l'estranger; estrenar-se com pares o avis; canvi de feina; jubilar-se… la llista pot ser tan inabastable com diverses som les persones.

Algunes d'aquestes circumstàncies són fruit de les nostres eleccions, altres són conseqüència d'eleccions prèvies. Sigui com sigui, la nostra intenció és viure-les bé, que resultin profitoses per a nosaltres i els altres. I a més d'aquest bon propòsit, segur que també estem disposats a posar energia en les actituds que faciliten assolir-les: estudi, responsabilitat, seny, generositat, afecte, etc.

Ara bé, amb bons objectius, bones intencions i bones actituds, en tenim prou per fer amb sentit el nostre camí a la vida, per l'ofici de viure?

Si fem memòria de la pròpia experiència vital reconeixerem que no. La vida concreta, real, la que cada dia vivim, tot i els bons objectius, bones intencions i bones actituds, porta circumstàncies complexes que no està al nostre abast canviar-les: tensions i pressions en les gestions; dies en què res surt com estava previst; relacions amb persones, properes o llunyanes, que a vegades es fan difícils inclús doloroses; els propis sentiments que, inesperadament, s'esvaloten sense saber la raó i ens dificulten actuar.

Però, en aquest aiguabarreig vital i incòmode, que sembla ser un impediment, s'està expressant també la vida. Ignorar-lo, pretenent caminar solament amb els bons objectius, intencions i actituds, suposa escindir la vida i, per tant, viure-la a mitges. Reprimir-lo, empitjora. Eliminar-lo, impossible. Enutjar-se, a més de no solucionar res, mina a poc a poc l'esperança en el valor i sentit de l'existència.

Com afrontar aquest vessant espinós de la vida quotidiana quan, inexorablement, es fa present? Amb la companyia d'Aquell que mai et deixa. Aquell que si li parles et dona consol; si escoltes les seves paraules t'orienta i dona seguretat; si confies en Ell, reprens l'alè; si li demanes la gràcia, la reps. Acollir la situació amb aquesta atmosfera interior dona fruit. Pacientment i sense saber com, apareix una escletxa en aquesta contrarietat i s'obre una nova perspectiva de vida, o augmenta el coneixement propi, o es desperta una serenor més fonda o neix una suau fortalesa per continuar endavant.
Germina nova vida allà on abans solament hi havia malestar. Recordem que Jesús ha "vingut perquè tinguin vida i en tinguin en abundància" (Jn 10,10)

Ara, en començar un nou curs, descobrim-lo present en el nostre dia a dia i, amb Ell, tant les situacions fluides com les espesses ens seran ajut en l'ofici de viure.

(Imatge: StockCake.com)